

ELS NOSTRES POETES

LES TOMBES FLAMEJANTS

Fou una pàtria. Va morir tan bella,
que mai ningú no la gosà enterrar:
damunt de cada tomba, un raig d'estrella;
sota de cada estrella, un català.

Tan a la vora de la mar dormia
aquella son tan dolça de la mort,
que les sirenes dia i nit oïa
com li anaven desvetllant el cor.

Un dia es féu una claror d'albada,
i del fons de la tomba més glaçada
fremi una veu novella el cant dels cants:

—Foc nou, baixa del cel i torna a prendre.
Ja ha sonat l'hora d'esventar la cendra,
oh pàtria de les tombes flamejants!

Ventura GASSOL (1894)

DINS D'AQUEST NÚMERO HI TROBAREU:

- Els Solars de la Barrefina** (pàgines centrals)
Inventari de Riella: Castanyes (pàg. 7)
El Referèndum (última pàgina)
La Catalanització a l'Escola (pàg. 12)

Director: Alcalde, Ricard Vicens
Subdirector: Jaume Cufinat Mata

Redactors: Josep Bertran, Jaume Bonet,
Pasqual Castellà, Josep M.ª Lluch, Pere Mora,
Joan Novell, Joan Puig i Ignasi Ribera.

Col·laboradors: Miquel Aguilà, Jaume Cots,
Ramon Creus, Guillem Viladot i Deudat Pont

Edita: Ajuntament d'Agramunt (Lleida)
Impremta G. Vicens - Guimerà, 15
Agramunt

Redacció i Administració
Carrer la Plaça, 1 Apartat Correus 10
Agramunt (Lleida)

Subscripció anual: Espanya 200 ptes.
Estranger 250 ptes.
Número solt 20 ptes.
Dipòsit Legal: L. 138-1964

Publicitat contractada anual:

Una pàgina	3000 ptes. al mes
1/2 »	1500 »
1/4 »	750 »
1/8 »	400 »

Anuncis solts, 50 % d'augment

Per a subscripcions i anuncis poden
dirigir-se a la Llibreria
Gaspar Vicens - Tel. 39 09 79
o bé a Pere Mora - Tel. 39 03 81
Jaume Cots - Tel. 39 01 32

METGES:

El servei «Metge de Guàrdia» de la Comarca,
per als dies festius i caps de setmana, està
constituït a càrrec dels següents doctors:

Dr. JOSEP PERULLES MORENO
Telèfon 530776 — Les Pallargues
Dr. LLUIS SABALA ABELLÓ
Telèfon 390222 — Preixens
Dr. JOAQUIM FELIP BRUFAU
Telèfon 390154 — Agramunt
Dr. MIQUEL SUAREZ OTERO
Telèfon 390635 — Agramunt

BOMBERS: Ajuntament - Tel. 39 06 32

CREU ROJA:

CREU ROJA I SERVEI D'AMBULANCIA
Telèfon 390013 - Guàrdia Civil Agramunt

FARMÀCIES:

Sr. ANGEL MAS GRAU
Telèfon 390133 — Agramunt
Sr. GUILLEM VILADOT PUIG
Telèfon 390087 — Agramunt

Als domicilis dels metges i a les farmàcies, hi
ha un cartell indicant, cada festa, el metge de
torn.

CARRERS SENSE NOM A LA VILA

No fa molt, vaig rebre la visita d'un viatjant, el qual, tot amoïnat, em va dir: «Vaja, com m'ha costat de trobar casa vostra! Vinc preguntant on és cal Ramon Gili. Tothom em deia: "És allà baix, al carrer circumvalació, sense número". Però, com que hi ha tantes "circumvalacions" en aquest poble, em vaig fer un tip de caminar...»

Es clar que, a la fi, trobà l'última "circumvalació", això es, a la balxada dels safareigs públics...

¿No és podria donar un nom, senyors consellers, a tantes... circumvalacions?...

SILVESTRE BONET

PREC ALS PAGESOS — UN AMIC DE LA NATURA

Per començar vull exposar ben clar que totes les meves simpaties són per aquesta gent i per tant no tinc cap mena d'intenció de menysprear la seva tasca tan problemàtica durant tants anys. Ara bé, ja fa alguns anys, concretament des de quan es va deixar de segar i batre el gra a l'era, i es fa la feina amb la col·lectora que després de recollir la palla que fa falta pel consum de casa, o per les granges, la que sobra es crema al tros mateix, aquí és on ve el greu problema que vull exposar. Tots els anys es cremen una gran quantitat d'arbres, com per exemple: oliveres, ametllers, alzines, etc., etc. Fa una veritable pena i angouxa sortir al bosc o anar per qual-sevol camí o carretera i veure arbres socarrats i cremats sense cap escrúpul i no comprenc com hi pugui haver aquesta indiferència tan gran i que gairebé vaig a dir que la majoria ja ho troba normal tot això, quan jo crec que avui en dia hi ha aparells adequats per assolir tota la palla que sobra al tros, i els que no tinguin màquina posant-hi una mica de cura crec que també es podria evitar que es cremessin molts arbres.

Pensem en el dia de demà, en les generacions futures que no es trobin amb els camps i muntanyes sense arbres i que no hagin de preguntar als seus avis, què era un arbre? tal com es diu a la televisió, quan l'arbre, com se sap, és indispensable per a poder viure que ens ho dona tot, ombra, fruit, etc., i a canvi no ens demanen res.

Reflexionem i pensem-hi i a la llarga tots ens en sortirem beneficiats, ara que cada dia les notícies de la premsa i televisió ens repeteixen el mateix sobre els incendis forestals, que s'han cremat milers d'hectàrees de pins i de bosc, almenys que la nostra comarca, província i regió sigui la més frondosa amb vegetació, rica amb civisme i plena... d'arbres.

ANTONI LLANES I JOVELL

ENQUESTA

Ja hem rebut unes quantes respostes de l'enquesta que el mes passat presentàvem als nostres lectors. Considerem, però, insuficient el nombre de les rebudes amb relació als 750 subscriptors.

Preguem, doncs, una més gran participació que ens estimuli a millorar-nos, d'acord amb les preferències de la majoria.

Gràcies!

AGENDA

OCTUBRE

Dia 16 — FALTA DE CIVISME

Ens n'hem enterat ara -culpa de no ser veritables informadors- que a l'entrada del recinte del «parc dels dipòsits» hi ha un cartell que diu «multa 1000 pts.-prohibit motos» i que algú s'ha dedicat a esborrar-lo amb pintura vermella. És lògic sospitar que aquesta «manifestació d'irada protesta» pot ser obra d'algun d'aquests joves que petarden amb les seves motos «que ja tan mala premsa tenen» enutjat per aquesta prohibició que, si fossin prou responsables, no caldria ni que hi fos.

Dia 18 — MALA PUNTERIA.

Els veïns de la plaça Mercadal, aquest matí, han quedat sorpresos en veure, al costat de l'únic rètol en què es llegeix «Plaza Generalísimo Franco», una gran taca de pintura negra que ha regalimat al llarg del pilar. Tot fa pensar que l'autor de «l'obra d'art» intentava «carregar-se» dita plaça, però amb tant mala punteria, en llançar l'artefacte, que se l'hi estavellà i rebentà al costat. El motiu podria ésser, una justa indignació pel retard en canviar el nom d'aquesta plaça pel seu propi de sempre -som molts els qui això voldriem però no creiem que així sigui la manera de demanar-ho ni manifestar-ho.

Dia 22 — LLADRES

De nou aquesta mena d'elements han fet acte de presència. Aquesta nit passada han entrat a una botiga de pastisseria de la plaça del Pou i després de servir-se dels seus productes, especialment panellets, s'han emportat unes 25.000 pessetes.

CORAL D'AVUI

Representants de la mateixa s'han desplaçat a Girona per assistir a l'Assemblea Anyal del S. O. C. (Secretariat d'Orfeons de Catalunya), per parlar de la problemàtica coral a nivell del país.

«CAU»

L'Agrupament escolta de la nostra Vila «Cau», va celebrar la Diada Infantil organitzant una parada de firetes per a la quinxalla a la plaça del Pou, al matí i, a la tarda, una Gynkama per a tots els nens i nenes que volgueren apuntar-s'hi. La Diada acabà a les 7 de la tarda a la plaça de l'Església, amb el repartiment de premis als guanyadors.

Dia 27 — CACERA SORPRESA

L'han protagonitzada dos joves agramuntins als que, mentre es dedicaven a caçar «al ram», prop del «Pont de Ferro», els sortí, d'un camp de panís, un magnífic exemplar de porc senglar (uns 60 quilos). Recuperats de la sorpresa emprengueren la seva persecució. En la fugida l'animal caigué dins el canal que baixava buit. Aprofitan que l'animal quedà parat davant una tolla d'aigua, agafaren una grossa pedra que precipitaren sobre el seu cap la qual el matà a l'acte.

CONFERÈNCIA

L'ha donada a l'Institut, Hans-Peter Weiss, geòleg suís que es troba a les nostres terres realitzant estudis sobre la Conca de l'Ebre.

Dia 31 — CASTANYADA

Aquest àpat tan típic de la diada de Tots Sants ha tingut lloc i amb caire popular als locals de la Penya Barcelonista, organitzat per la Coral d'Avui.

ACCIDENTS

Dos i mortals, produïts per vilatans, en el transcurs de dos dies. Ahir, prop de Bellver d'Ossó, una senyora col·lisionà, amb el seu cotxe, amb un home, d'aquest poble, que anava amb bicicleta. Aquesta nit i prop de Mafet d'Agramunt, un cotxe que conduïa un jove, en voler evitar atropellar un ciclista s'estavellà contra un arbre, i morí una de les passatgeres, una noia d'Artesa de Segre. Davant aquests fets cal recomanar a tothom, extremar la prudència.

Dia 1 — ENTERRAMENT

S'ha celebrat aquest matí el de Ramon López Román que fou fins ara «Comandante de Puesto de la Guardia Civil» d'Agramunt. (segueix)

DEL RECICLATGE

El reciclatjador que reciclatgi amb els reciclatges als reciclatjats, un bon reciclatjador serà. (Embarbussament encara no popular.)

Les llengües són éssers vius amb una capacitat de transformació palesa. El fet que dins una llengua desapareguin tota una colla de paraules i que n'apareguin d'altres, no és res més que un símptoma que ho confirma. Les llengües es transformen, canvien, evolucionen.

Fa ben poc temps que en el català ha aparegut la paraula **reciclatge**. Reciclatge és un terme que es fa servir sovint en els àmbits escolars per a designar els estudis que serveixen a una persona per a posar-se al dia i/o per a fer un repàs d'allò que havia estudiat. És a dir, si un professor està especialitzat en química i fa trenta anys que no ha mantingut cap contacte amb el món de la seva especialització, desconeixent les innovacions que hi ha pogut haver, llavors es fa necessari un posar-se al dia, un curset especial, és a dir, un reciclatge.

Amb la intencionalitat de què els professors, que per qüestions prou conegudes no havien estudiat el català, puguin posar-se al dia i conèixer la llengua nostra, l'Institut de Ciències de l'Educació conjuntament amb la Conselleria d'Ensenyament de la Generalitat ha organitzat en molts pobles i ciutats de Catalunya cursos de reciclatge de català per a professors. A Agramunt tenim la sort que també s'hi imparteixen els dits cursos de reciclatge, éssent aquest el segon any que es fan.

Per altra part, la secció local de l'Esquerra Republicana de Catalunya ha organitzat uns cursos de català amb l'objectiu que tota la gent gran i jove que no han pogut aprendre degudament la nostra llengua, tinguin l'oportunitat, ara, de fer-ho. El fet que hi hagi dos nivells diferents permetrà, sens dubte, un millor aprenentatge. Per tant, es tracta de posar-se al dia, de facilitar la coneixença del català a tots aquells que vulguin. Dit altrament, es tracta de reciclatges de català.

Així doncs, tenim a la Vila un reciclatge de català per a professors, un reciclatge de català pels convilatans que desconeixen totalment —a nivell de gramàtica— la nostra llengua i un altre reciclatge de català per aquells que ja en saben un xic. Ara, esperem i desitgem que la gent respongui, que els cursos siguin força profitosos i que ben aviat en puguem collir els fruits.

Estem posant-nos al dia; estem de reciclatge. I això és bo!

JOAN PUIG

CAMBRA OFICIAL DE COMERÇ I INDÚSTRIA DE TARREGA

ELECCIONS EN LES CAMBRES DE COMERÇ

Les Cambres de Comerç, Indústria i Navegació d'Espanya, deuran efectuar eleccions per a la renovació dels seus Plens abans de finalitzar l'any.

Les Cambres de Comerç de Lleida i de Tàrraga, celebraran dita elecció el dia 14 de desembre de 1978.

Agramunt, és de la demarcació de la Cambra Oficial de Comerç i Indústria de Tàrraga, i a l'objecte de facilitar l'exercici del vot dels comerciants i industrials d'aquesta vila, s'establirà un col·legi electoral a l'edifici de l'Ajuntament que romandrà obert des de les 10 del matí a les 5 de la tarda. Votaran també en l'esmentat col·legi els electors domiciliats als municipis d'Agramunt, Ossó de Sió, Preixens i Puigvert d'Agramunt.

El Ple de la Cambra de Tàrraga, consta de 16 membres que representen als diversos sectors econòmics distribuïts en els distints grups que formen el Cens de la Cambra. Un exemplar del mateix, ha estat remès a l'Ajuntament de la Vila per a que pugui ser consultat pels interessats. Totes les persones físiques o jurídiques que exerceixin el comerç o la indústria de la demarcació, poden presentar-se per a ser elegits membres de la Cambra, comptat que reuneixin les següents condicions:

a) Formar part del Cens de la Cambra.

b) Ser elector del grup o categoria corresponent.

c) Haver complert vint-i-un anys d'edat quan es tracti d'una persona física.

d) Estar al corrent en el pagament dels recursos de la Cambra.

e) Tenir com a mínim, cinc anys d'exercici en el comerç, la indústria o la navegació dins del territori espanyol.

f) No estar col·locat a la Cambra ni ser participant en obres o en concursos que aquella hagi convocat, en el moment de presentar-se la candidatura o de celebrar-se les eleccions.

Els candidats deuran anar avalats per la signatura, com a mínim, d'un nombre d'electors equivalent al 5 per 100 dels que constitueixen el grup i, en el seu cas, la categoria corresponent, amb un màxim en tot cas de cinquanta electors. Les candidatures deuran de presentar-se durant els quinze dies següents a la data de la publicació de la convocatòria al Butlletí Oficial de la Província.

Els comerciants i industrials podran consultar a la Secretaria de la Cambra, qualsevol dubte o sol·licitud d'informació respecte a aquestes eleccions.

AGENDA — Continuació

Dia 9 — CURSOS DE CATALÀ

Comencen avui, tindran lloc al col·legi de les Monges i els ha organitzat la secció local de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Es faran classes a dos nivells: elemental i mitjà, tots els dijous fins al proper mes de maig, essent-ne els professors: Ernest Cauapé i Pere Mora. Les inscripcions voregen la setantena.

Dia 10 — REUNIÓ

L'ha convocada al col·legi de les Monges, l'Associació de Pares d'Alumnes del col·legi «Ntra. Sra. dels Socors» i per a tots els seus membres, per parlar dels problemes concernents a la mateixa.

Dia 12 — «LA BARRETINA»

Els copropietaris del solar on hi hagué aquesta societat han convocat, aquest matí de diumenge i a la Biblioteca de «La Caixa», tots els Partits Polítics, Sindicals i altres Entitats representatives de la Vila, a una «Reunió informativa» per assabentar-los de la situació actual d'aquest assumpte. De la mateixa trobaran una àmplia informació a les planes centrals d'aquest SIÓ.

Dia 15 — TARDOR

Enguany podem qualificar-la d'anormal, «fa calor» per la temperatura acostumada de mitjans de Novembre, i el més preocupant és que no ha plogut, pràcticament quasi no ho ha fet en els cinc mesos últims.

Llenya i Carbó

**F. Santamaria
i Fills**

Santa Esperança
Telèfon 390387

CONFERÈNCIES A L'INSTITUT

Aquest any sembla que l'institut està disposat a donar-nos un munt de notícies interessants. La primera d'elles, ja coneguda per tothom, va ésser l'obertura aquest any amb caràcter independent; després, no tan noticable encara que més profitosa, ha estat el poder tenir aquest any novament el curs de COU (estudiants pràcticament universitaris), ara, l'última de les notícies ens la dona la direcció de l'institut en assabentar-nos que hi ha en projecte unes conferències per als estudiants de COU, força interessants.

La primera conferència, ja donada el passat dia 27 d'octubre, va tractar sobre geologia. Va actuar de conferenciant el senyor Hans-Peter Weiss, de nacionalitat suïssa, doctorat a la universitat de Berna (Suïssa), ara, treballant a Catalunya en un projecte del Fons Nacional Suís amb uns companys de la universitat Central i Bellaterra i amic del senyor Oriol Colomer, a qui hem de donar gràcies per fer possible la presència de l'esmentat orador.

El senyor Hans-Peter Weiss, en un castellà bastant correcte, començà la conferència intentant explicar el què és la geologia i les seves utilitats pràctiques. Més endavant anà explicant les seves conclusions dels estudis que està realitzant a la conca d'Ebre, i donà una visió bastant clara del que havia estat durant molts milions d'anys el que ara anomenem Catalunya. Per acabar contestà algunes preguntes formulades pels alumnes sobre diversos aspectes geològics de la terra, com poden ser formació de muntanyes, terratrèmols, etc.

Aprofitant la visita vàrem fer una petita entrevista al geòleg per tal de poder informar als lectors de SIO d'algunes qüestions referents a l'esmentat tema, enquesta que ara passem a reproduir.

—Senyor Weiss, quants anys té?

—Vaig néixer a Suïssa ara fa trenta-cin anys.

—On estudia?

—Estudio a la universitat de Berna des de l'any 1972. Ara treballo a Espanya en un projecte del Fons Nacional Suís que té com a objecte trobar a la ribera d'Ebre sediments continentals i lacustres.

—I per què ha vingut precisament a Espanya?

—Aquests sediments són una mica difícil de trobar. A Espanya i Grècia són els únics països que s'en pot trobar.

—I per què Espanya i no Grècia?

—En primer lloc raons de distància i a més a més perquè el govern grec no vol que ens enduguem pedres.

—Vostè sap que Geològiques és una carrera que no estudia massa gent. A què creu que és degut?

—És una mica difícil de dir. No hi ha un únic motiu, sempre són molts, però la gent sempre s'ha interessat més per les coses vives que per les mortes. A la gent

li agrada més estudiar per exemple Medicina o Biologia que no pas Geologia, perquè de les pedres ningú no en vol saber res. Però ja està bé que hi hagi poca gent perquè tampoc hi ha llocs de treball.

—Influeix la Geologia en la manera de viure de la gent?

—Sí, sí que influeix. Tot depèn de la geologia, el vi per exemple, l'agricultura en general, l'aigua, el petroli, la sal, el ferro, etc.

—¿Creu que un bon estudi de la terra ajudari els països pobres?

—Es clar. S'han de conèixer les estructures de la terra per poder trobar petroli i poder-lo treure.

—¿No li sembla que falta gent per a fer aquestes feines?

—No, ja dic que no, de gent no en falta, en sobra. Ja som massa.

—¿Però no creu que seria més interessant que la gent sabés més coses de la Geologia?

—Sí, que la gent sabés més coses sí, però estudiar no perquè no hi ha llocs de treball.

—¿Recomanaries als estudiants que estudiessin geologia?

—No, és una carrera sense gaire sortida, i si és una noia, menys encara. Les companyies volen homes a treballar, no volen dones.

—Sortides pràctiques de geòleg?

—Per poder treure petroli, aigua, sal, ferro de la terra fan falta geòlegs, per fer túnels a través de muntanyes, per fer autopistes, etc.

—És una carrera fàcil?

—No, no ho és. És una carrera llarga, a l'hivern s'estudia i a l'estiu s'ha d'anar pel món buscant pedretes i coses, i és una mica car.

—¿Quines dificultats ha trobat per vindre a treballar a Espanya?

—Dificultats de govern, cap. Només és que un estranger que vulgui venir a treballar a Espanya ha de preguntar a la Comissió Geològica de Madrid. Això al meu país no s'ha de fer, tothom pot fer el que vulgui sense dir res a ningú.

—Què penses fer en el futur?

—Demà passat marxo una altra vegada cap a Suïssa per a estar amb la família. En quant al treball diré que si la institució per la que treballo em paga més estudis continuare estudiant, de moment haig d'acabar la tesi que estic fent. Després no sé el què faré.

—Bé, doncs, només ens queda donar-li les gràcies per haver donat la conferència i per haver perdut aquest temps amb nosaltres. Mercès.

—De res.

JOSEP IGNASI

LA LLIBERTAT

Libertat, és, potser una de les paraules més velles que existeixen en tots els idiomes d'arreu del món.

Però què és la llibertat? La llibertat es potser un mateix; no és patrimoni de ningú, però totes les formes polítiques existents intenten monopolitzar-la encaminant-la cap al costat més adient per a la dita ideologia, mitjançant llurs estaments oficials, constitucions, la força, etc.; àdhuc en el sistema polític més anàrquic que hi pugui haver (si és que se li pot dir sistema polític), si

l'estudiéssim a fons veuríem que també hi ha les seves contradiccions amb la llibertat, malgrat que hi hagi uns més perjudicats que uns altres.

Lli-ber-tat, tres síl·labes que volen dir moltes coses, en volen dir tantes que no arribaríem mai al cap.

La meua pregunta a tothom és: ¿podrà mai l'home aconseguir la llibertat amb tota la plenitud de la paraula? La meua resposta particular es: no, sortosament no.

JORDI PADULLÉS I SERRA

Contra «vallico»

Dicurán® extra líquido

CIBA—GEIGY

Creadores de productos químicos para una agricultura moderna

Dicurán Extra líquido, está inscrito en el R.O.C. de P. y M.F. con el número 14.310/83,
categoría A (A-B).

Ciba-Geigy Sociedad Anónima
División Agroquímica
Apartado, 1628
Barcelona

Solicítelo a nuestros distribuidores o a nuestra Delegación en Lérida:
Ciba-Geigy Sociedad Anónima
Mosén Reig, Letra A
Telf. 23 28 91

inventari de riella

CASTANYES

per Guillem Viladot

Em sembla que ja ho he dit un altre cop: té raó l'Eugeni d'Ors quan diu que tot el que no es tradició és plagi. Això vol dir que si no ens peixem del que som —tradicions, herències que ens arriben de lluny— ens hem de peixar d'allò que ens arriba de fora, per tant, ens és alié. Aleshores plagiem: fem nostres unes normes de vida que no ens pertoquen. ¿S'ha passat mai revista de la quantitat de coses que importem i que incorporem al nostre tarannà, que a mesura que hi afegim elements estranys cada cop és més difícil d'identificar com a propi?

Els esports, les begudes, la música, les modes... són un enfilall de factors que desfiguren la nostra vida. A la célebre frase de d'Ors jo hi afegiria que a mesura que plagiem ens fem serfs d'amos estranys, en definitiva de les multinacionals. L'altre dia un jovenet m'increpà perquè jo portava corbata, tirant-me en cara que amb la corbata demostrava la meva condició burgesa. Ell, però, no s'adonava que amb els seus «lois», la seva brillantina, i d'altres aditaments per l'estil, palesava la seva servitud al gran capital... internacional.

Trencar la tradició és malmetre el fil del que ens toca ser per raó del procés segons el qual les coses es succeeixen les unes a les altres. Tots som fills, hereus, d'algué o altre. I com diu un amic meu, com més antecessors tinguem, millor. Aquest estiu, a la Unió Soviètica, —com d'altres cops a Dinamarca, a Suècia o a Itàlia— he vist com s'estima tot allò que es patrimoni del temps i de les persones que ens han precedit. I aquest patrimoni s'exalta de tant en tant amb festes familiars. Com diu una amiga meva, cal celebrar moltes coses al cap de l'any: això ens ajuda a adonar-nos que som alguna cosa. I té raó, perquè no celebrar res és repetir sempre el mateix, i el procés de repetició porta a la insensibilitat: a la mort prematura dels qui encara són vius.

Dic aquestes coses contemplant la diada de Tot-Sants. Caldria entendre bé que en aquesta festa hi ha una proclamació del sentit comunitari de la vida. Tot-Sants i el dia de Difunts, que popularment es sobreposen, és una devoció als altres, especialment als qui ens han precedit. Però no solament les persones, sinó el seu testimoniatge: per tant, els seus costums. I la raó per la qual han estat els altres, ens aferma la nostra identitat.

Els panellets i les castanyes són elements rics d'una tradició nostra: la família, la comunitat. Com ho poden ser el torrons de Nadal, o el palmó del dia de Rams, o la coca de Sant Joan, o la mona de Pasqua. Són formes, en certa manera, de la litúrgia popular que responen a motivacions que, per via sovint religiosa, no fan res més que recordar-nos els lligams que ens uneixen en tant que poble i en tant que història. Per això ningú és capaç de concebre la celebració d'aquestes diades sense companyia. Però en aquestes ocasions s'evidència la solidaritat humana, caldria que aquesta condició fos sempre present entre nosaltres. Evidentment que hi ha moments que la solitud sembla ser l'última estança nostra. Però això és un miratge. L'home és, com s'ha dit tantes vegades, un animal social, que necessita companyia. Potser només volem estar sols quan no se'ns respecta la nostra territorialitat: aquell espai vital que ens és propi i que ningú no té dret a invair. D'aquí el concepte més profund de pàtria. D'aquí que s'hagi protestat sempre quan s'ha intentat de suprimir determinades festes populars. La festa, l'oci, és el territori on la persona es realitza sense dependència; és el contrapunt a la solidaritat. Només essent lliures podem ser solidaris. La pàtria és el territori de la nostra llibertat: l'espai on som allò que ens pertoca, no tan sols pel que som, sinó pel que hem estat, volèm continuar essent i volem proclamar per tal que els nostres hereus també siguin persones lliures.

Quan veig grups de joves, nois i noies fent pinya, celebren aquest anunci de solidaritat. Però voldria que aquest jovent sabés que la seva pinya és un ressó de la pinya que han fet altres nois i noies abans que ells. I que també sabés que no es tracta de ser prop dels qui són com nosaltres, sinó amb tothom que ens pot enriquir. I tothom ens pot ensenyar alguna cosa o altra. Ningú pot menystenir ningú: la vida és un rigor projectat en el «discurs» i en el «decurs» dels altres. Les tradicions, els costums, tot allò que ha configurat la nostra territorialitat abans que nosaltres l'habitéssim, forma parte d'aquest patrimoni: el discurs que vol dir la paraula; i el decurs que vol dir el procés.

No trossegem la nostra vida plagiant vides foranes. La tradició, entesa com una dinàmica, ens farà veritablement persones.

ELS SOLARS DE

un assumpte

El dia 12 de novembre, a les onze del matí, una trentena de persones acudiren a la Reunió Informativa convocada a la Biblioteca de la Caixa de Pensions, per la majoria dels copropietaris dels solars on hi havia «La Barretina».

ELS ASSISTENTS.

Estaven presents Esquerra Republicana de Catalunya, Partit Comunista Obrer de Catalunya, Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE), Unió de Centre Democràtic, Comissions Obreres, Unió General de Treballadors, Unió de Pagesos, Cambra Agrària, Ajuntament, La Coral d'avui i la Redacció de SIÓ. Havien estat convidats, però no hi assistiren per diferents motius, Partit Socialista Unificat de Catalunya, Unió Democràtica de Catalunya, Convergència Democràtica de Catalunya, Casal Agramuntí i l'Assemblea local de la Creu Roja. També hi acudiren alguns antics socis de la desapareguda societat «La Barretina».

Per part dels copropietaris convocants hi assistiren personalment Josep Soldevila i Gustau Nadal: hi estaven representades les Germanes Valls i Mercè Ros; s'hi adheriren per escrit Teresa Sans, Antoni Sans i Ramon Fa; i verbalment també ho havien fet Ramon Martinez i Antònia Fornells (hereva de Mercè Batalla).

L'ACTE.

Encetat l'acte el senyor Josep Soldevila refrescà la memòria dels presents fent un repàs als antecedents d'aquesta qüestió, que bàsicament coïncidien amb el que SIÓ havia publicat al maig de l'any 1975, en un suplement dedicat al mateix tema.

El senyor Gustau Nadal reprengué la història en la data on l'havia deixada el senyor Soldevila i explicà la situació actual d'aquest assumpte, paralitzat per una lamentable falta de diàleg entre els nou copropietaris convocants i l'altre copropietari, el senyor Ramon Roca Sala.

Acabada la disertació del senyor Nadal s'establí un breu col·loqui entre els presents i tots coïncidiren en la necessitat urgent d'activar les gestions, per tal que aquells solars reverteixin al poble. També es repartiren fotocòpies d'uns documents

firmats per la totalitat dels copropietaris a l'estiu de l'any passat.

Finalment, atenent la sol·licitud del senyor Nadal, es nomenà una comissió entre les entitats allí presents, amb l'encàrrec de visitar el senyor Roca i pregar-li que vulgui avenir-se a parlar amb els restants copropietaris d'aquells terrenys.

**«Les vicissituds de "La Barretina",
no s'han de barrejar amb l'afer de
la compra dels solars»**

UNA MICA D'HISTÒRIA.

El solar on es bastí «La Barretina» l'any 1926, fou adquirit amb un document privat de compra-venda, a pagar quan poguessin, responsabilitzant-se deu senyors de l'operació, sense que el nom de l'esmentada societat figurés per enlloc. Poc s'havia pagat quant vingué la guerra i a l'acabar-se aquesta, amb la societat desapareguda i els edificis malmesos, l'hereu de l'antic propietari desitjà aclarir aquella situació. Com a resultat de les gestions realitzades, l'any 1945 adquiria el solar el senyor Josep Soldevila, el qual després d'unes altres gestions l'any 1952 feia participar de la propietat els restants nou senyors que l'any 1926 s'havien responsabilitzat d'aquella compra.

El mateix dia que es féu escriptura pública fou estés un document privat firmat per tots deu copropietaris, on es posava de relleu l'absència de finalitat lucrativa i els fins altruistes de l'operació, en benefici de la cultura de la localitat.

El senyor Soldevila remarcà que no s'havia de barrejar l'afer d'aquest solar amb les vicissituds de la Societat Recreativa La Barretina, desapareguda l'any 1939 a causa d'unes circumstàncies de tots conegudes. Aquests solars no havien estat mai propietat de «La Barretina» i foren adquirits amb recursos particulars dels esmentats copropietaris.

Els locals que encara s'aguantaven damunt aquells solars foren ocupats, en un principi, per «Regiones Devastadas» i posteriorment per la Guardia Civil, que els desallotjà una vegada construïda la nova caserna. Gairebé en coincidència amb

«LA BARRETINA»

que cau de vell

aquesta darrera circumstància, un dia de mal temps s'ensorrà una paret de la que fou sala-teatre, damunt la vivenda de la família Roca-Enrich, ocasionant perjudicis a l'immoble i als seus estadants. Això succeïa a la primavera del 1977.

LA SITUACIÓ ACTUAL.

La situació actual ve, en bona part, determinada pels fets esmentats darrerament. Els locals havien quedat definitivament lliures i a més, la desgràcia que afectà a la família Roca-Enrich i el perill de nous ensorraments, estimulaven a buscar ràpidament una solució. Dels deu copropietaris inicials només n'hi havia quatre de vius, calgué tramitar expedients possessoris i això va suposar perdre uns mesos de temps. Finalment, ja legalitzada la propietat, a l'estiu del 1977 s'incrementaren els contactes entre els copropietaris i s'arribà a un acord materia litzat en uns documents (els repartits en fotocòpia) firmats per la totalitat dels copropietaris el tres de juliol i el 18 de setembre de 1977.

«l'acord pres pels copropietaris, fou una transacció entre diferents parers»

En els esmentats papers en resum hi consta el següent: Els copropietaris actuals corroboren el manifestat en el document subscrit el 28 de març del 1952; valoren els solars en cinc milions de pessetes, del producte de la venda en reserven un 15 % per recuperar els diners invertits i el 85 % restant es comprometen a destinar-lo a un fi benèfic a determinar posteriorment. Més tard i verbalment, concretaren que la quantitat a reservar fos la d'un milió de pessetes: 75 000' ptes., cada un dels deu copropietaris i 250.000 pts. per atendre les despeses a les quals s'havia hagut de fer front darrerament.

Al febrer del 1978 es determinà cedir els solars, amb les condicions esmentades, a l'Assemblea Local de la Creu Roja; però l'operació no arribà a consumar-se perquè alguns dels copropietaris feren observar posteriorment, que sent la Creu Roja una entitat internacional hi havia el risc, ni que fos remot, que aquells béns desapareguessin de la vila, la qual eventualitat de cap manera podien acceptar els donants. Es més o menys d'aleshores que el senyor

Roca s'ha negat al diàleg amb els altres copropietaris, la qual cosa impossibilita arribar a una solució de l'assumpte.

UNES PUTUALITZACIONS.

Fins aci la narració objectiva dels fets, tal com foren exposats pels copropietaris que prengueren la paraula. Però cal remarcar algunes de les afirmacions efectuades pel senyor Gustau Nadal.

—És digna de lloança i reconeixement la postura de la família Roca-Enrich, que sempre ha manifestat la seva voluntat de renunciar a tota indemnització per aquell accident si els solars reverteixen al poble.

—Ell -en Gustau Nadal- cedirà al poble ben a gust la part que li pugui correspondre en la venda dels solars, i és possible que altres dels copropietaris també ho facin.

—La majoria dels actuats copropietaris ja són els hereus dels qui van formalitzar l'operació l'any 1952, i alguns viuen fora d'Agramunt. Per tant, a aquests senyors no se'ls pot exigir aquell esperit il·lusionat i altruïsta que movia als seus predecessors.

—L'acord pres l'estiu de l'any passat -reserva d'un milió de ptes.- fou el resultat d'una transacció entre els diferents parers dels copropietaris.

—El destí d'aquests solars s'ha de decidir, democràticament, entre totes les forces vives d'Agramunt. Els copropietaris només desitgen que aquests béns mai puguin desaparèixer de la vila.

—Es tenen a la mà diferents opcions i si no s'ha resolt ja definitivament aquest assumpte, és degut a l'actitud incomprendible del senyor Ramon Roca.

—Tot el que s'ha manifestat no prejutja l'actitud del senyor Roca, que pot tenir raó i els altres copropietaris estar equivocats; només es demana que s'avingui a dialogar.

CLOENDA

La comissió nomenada, constituïda per ERC, UCD PSC-PSOE, PCOC, UGT, CC OO, Cambra Agrària i SIÓ, ara té la paraula. L'assumpte dels solars on hi havia la societat «La Barretina» s'arrossega des de molts anys i caldria trobar-hi una solució negociada, perquè les posicions extremes mai acostumen a donar bon resultat.

COSES DE LA PARROQUIA

CONFIRMACIÓ

El dia 15 d'octubre a la Missa de 10 del matí es celebrà l'acte de la Confirmació que impartí el Senyor Bisbe a 56 adolescents que estan fent el curs vuitè de bàsica, entre els que també n'hi havia uns quants que ja l'havien fet, però no havien rebut encara aquest Sacrament.

DONATIUS

Una recollida extraordinària a petició de la Càritas Internacional es féu el dia 1 d'octubre per a recaptar fons per als damnificats de Nicaragua. S'arreglegaren en total 12.575 ptes. que s'enviaren a Càritas.

També en el dia del Domund, 22 d'octubre, com ja és costum, es féu una recaptació de 24 375 pessetes.

C.

COOPERATIVA

El passat mes de Juny quedà constituïda la Cooperativa Agropecuària d'Agramunt. En aquest moment els seus Estatuts són a Madrid per la seva legalització.

Tothom que estigui interessat en informació envers la Cooperativa dita, es pot posar en contacte amb els membres que la componen.

La Junta gestora queda constituïda de la següent manera:

President: Jaume Ramon Caballol
Secretari: Joan Eroles Sarroca
Vocals: Francesc Vilella Grau
Jaume Solans Puig
Jordi Pijuán Riera
Josep Huguet Herbera

TENIS

De nou ens plau deixar constància de les activitats del Club de Tenis Agramunt, car en una confrontació inter-clubs celebrada el passat dia 8 d'octubre amb el Club de Tenis Torà, el resultat fou favorable als de la nostra vila, segons es desprèn de la taula de resultats obtinguts que segueix:

J. Carles Serentill	-	R. Cases	5-7	6-3
R. Coscollola	-	M. Lorenzo	5-7	2-6
J. Argelich	-	J. Covero	7-5	6-3
D. Arriasol	-	C. Vilamú	6-1	6-2
J. Llurba-J. M. Querol	-	Pesa-Figuera	6-2	6-7

PEÇA DE TERRA EN VENDA

Patida «Marcorells»

Raó: Carrer Carabassa, 26

L. COMENGE

PINTOR - DECORADOR

EMPAPERATS - MOQUETES - CORTINATGES

Avda. J. Mestres, 7 - 2.º

AGRAMUNT

Telèfon 39 07 18

ART

Tots els pobles conquerits per Roma assoliren el seu art. El nostre va ésser un dels més influenciats de l'Imperi.

L'art romà, reflex del grec, ens ha deixat al llarg i ample dels Països Catalans, restes artístiques i construccions senceres: Arc de Berà, torre dels Escipons, sepulcre de Favara, etc. Ens queden vestigis de circs a Tarragona i a Sagunt, així com el Palau d'August a Tarragona —la mostra més sencera d'edifici civil— i restes de grans temples a Barcelona i Tarragona així com també les del de Vic.

En enginyeria, l'obra més important és l'aqüeducte de Tarragona.

La Via Augusta, que anava des del Pirineu fins a València, és la més important via de comunicació que van fer els romans als Països Catalans.

En arquitectura són remarcables: les Venus de Badalona, sarcòfags a Tarragona i a Barcelona... Al País Valencià hi ha interessants escultures a Dènia i a Elx.

Se sap que hi havia fàbriques de ceràmica a Abella i Solsona. S'han trobat importants mostres de mosaic a Empúries, Barcelona, Tarragona, Sagunt, Tossa, Sabadell, Badalona Fraga, etc.

Recordem el model de l'excel·lent mosaic romà, descobert en llaurar un tros, al veí terme de Castellnou. Qui va tenir la sort de poder veure l'esmentada obra d'art, es pogué adonar que era una palpable mostra de les primícies artístiques que els romans deixaren a casa nostra, al llarg de la seva dominació.

P. MORA

PLUJA CAIGUDA DURANT EL MES D'OCTUBRE.

Dia 17	2'	litres m. ²
> 18	8'5	>
> 19	3	>
<hr/>		
Total	13'5	litres m. ²

L'Observador: DEUDAT PONT

**BAR-RESTAURANT
DISCOTECA**

AVDA. DE LERIDA Nº 11 Monzón (HUESCA)
TEL 40 01 85

Empresa RAMON INGLÉS (Crích)

Il ofereix els servels de
**RESTAURANT - CAFETERIA
SALA DE FESTES - RESIDENCIA
BARRA AMERICANA**
atesa per belles Senyoretas

Xocolata

Jolonch

AGRAMUNT

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSEP MARTORELL

Una llarga...
i dolça tradició

Xocolata Viladís

La Catalanització a l'Escola

En el temps d'agost fèiem un comentari al nou Decret llei que regularà durant aquest curs, 1978-79, en espera suposem d'uns altres quan haguem assolit els definitius traspessos en matèria aducativa o bé el futur Estatut d'Autonomia, l'ensenyament de la llengua catalana i l'ensenyament realitzat en català (explicacions del mestre i material didàctic: llibres, fitxes, làmines, etc.) i, intentàvem explicar les característiques de l'articulat d'aquest Decret. Avui, ja començat el curs, quan portem uns dos mesos de classe intentarem esbrinar els principals trets que poden dificultar i que de fet dificulten en part ara i en aquests moments, la pràctica d'aquest decret arreu de Catalunya, així com alguns dels objectius que hem d'assolir per catalanitzar la nostra escola.

El fet immigratori. Catalunya, des de sempre capdavantera de la indústria espanyola, ha rebut forts contingents d'immigrants d'altres zones de l'Estat espanyol, sobretot en les dècades dels anys quaranta i cinquanta; això ens ha dut a tenir una forta població de castellano-parlants amb molta incidència a les ciutats més industrialitzades del país. L'escola fins ara no s'havia preocupat de l'ensenyament del català; això ha ocasionat per part d'aquests immigrants un desconeixement i a voltes un menyspreu per la nostra llengua. Avui amb el decret que tenim a les mans tenim l'avinentesa i el deure d'ensenyar el català a tots aquells que no havien tingut l'oportunitat de estudiar-lo possibilitant el seu aprenentatge per aconseguir que tots els que vivim i treballem a Catalunya coneguem la llengua i cultura catalana. Integrar aquesta munió de gent de parla castellana a la nostra realitat cultural i lingüística perquè es considerin CATALANS, sense mai menysprear la seva llengua i cultura d'origen, és una de les tasques més importants que requereixen un gran esforç i molt de tacte per part dels mestres i educadors aplicant el decret actual amb una anàlisi profunda i seriosa de les característiques socio-lingüístiques de cada població i escola, sense arribar a actituds maximalistes que podrien estancar el procés, ja irreversible, de la catalanització escolar.

Concurs de Traslats. Un altre dels problemes que ens trobem actualment ha estat que sempre i encara avui el Concurs de Traslats del Magisteri és d'àmbit estatal. Això ha possibilitat l'entrada durant aquests anys de molts mestres de parla no catalana, ço que ha fet, acompanyat del trasllat forçós de mestres catalans a altres zones de l'Estat espanyol així com de l'anticatalanisme visceral del règim franquista, que la realitat catalana es deconexís encara més a l'escola. Avui el fet és que molts dels professors d'EGB, BUP, FP i d'universitat no coneixen la llengua i cultura catalana i per tant no poden ensenyar-la. Cal per això un concurs de traslats no d'àmbit estatal sinó nacional de Catalunya. Cal que el mestre que coneix la realitat i característiques del lloc on ha nascut, ha viscut i ha estudiat, hi faci també la seva tasca. Res millor que un mestre identificat plenament en el país faci la seva missió en aquest. Catalunya necessita mestres que estimin Catalunya i estiguin identificats amb aquesta terra.

Preparació i actualització dels mestres. Acabem de parlar dels ensenyants d'altres terres que a vegades, a desgrat, han hagut d'exercir la seva feina entre nosaltres. Però jo em pregunto també, i els mestres i educadors que tot i ésser catalans, i que degut a la formació o malformació potser, que vam rebre en el nostres anys d'estudiants, que no coneixem tampoc la nostra realitat catalana, situació en què ens trobem la majoria excepte el autodidactes, què hem de fer? Ens cal també una preparació i actualització dels nostres escassos coneixements de la llengua i cultura catalana per a poder formar millor els nostres alumnes. Creiem però, que on el mestre ha de rebre aquests coneixements no ha de ser després d'acabats els seus estudis, com ara ens està passant, sinó dintre el pla dels estudis de Magisteri, possibilitant al nou ensenyament els coneixements necessaris per a introduir la cultura catalana a l'escola i ensems a tota la societat.

Material didàctic. Si volem una escola identificada amb el poble on està arrelada, necessitem un material didàctic idoni a

les característiques socioculturals d'aquest poble. Avui a Catalunya no aconseguirem catalanitzar la nostra escola ensenyant tres hores setmanals de llengua catalana, cal a més a més de tenir els llibres escrits en català, catalanitzar tots els continguts, ensenyar totes les diverses matèries partint d'una Catalunya com un ens nacional. Hom per arribar a conèixer les cultures universals ha de començar a partir i coneixent la seva cultura, la del seu poble.

Planificació i gestió democràtica de l'escola per part de la Generalitat. No gaudirem d'una escola catalana si ens planifiquen l'ensenyament, democràticament o no, des de Madrid. Cal planificar i gestionar la nostra escola des de les nostres institucions i d'una forma democràtica, cooperant-hi tots els sectors implicats pares, mestres i alumnes. Jo gosaria dir més, la gestió i planificació democràtica d'aquesta escola hauria d'admetre el terme d'autogestió dins de cada una de les comarques i localitats. És a dir, acceptant una planificació de l'escola per part de la Generalitat, adequar-la i adaptar-la a les característiques i peculiaritats de cada comarca i fins i tot de cada municipi. L'escola, com déiem abans, ha d'estar íntimament arrelada i identificada amb la comunitat on està establerta i constituïda. Veiem clarament que ens fa faltar una acceleració en els traspessos de serveis en el camp educatiu del Govern Central al nostre i, han de ser, uns traspessos amb tots els ets i uts, vull dir que les competències en educació han d'ésser totes pel Govern de Catalunya si es que volem bastir de veritat una escola autènticament democràtica.

Després d'aquests anys de repressió de tot el que feia olor a Catalunya és normal, i fins i tot lògic, que ens trobem a l'hora dels canvis amb algunes dificultats; quaranta anys no s'esborren fàcilment, l'arbre es va fer molt vell i les arrels costarà qui-sap-lo per fer-les desaparèixer. Dic això perquè malgrat que hem de ser una mica optimistes de cara al procés democràtic i autònom que estem iniciant, cal també no pensar que amb aquest Decret ja n'hi ha prou i que no ens adormim pensant que ara ja ho tenim tot. Acabem tan sols de començar i la lluita per aconseguir l'escola catalana no s'ha acabat, hi ha encara moltes batalles que hem de guanyar. No aconseguirem ésser un poble amb uns continguts teòrics que pot donar l'escola. Cal que tota la societat es mentalitzi amb la realitat nacional de Catalunya. Cal estar ben convençuts del que volem, res no aconseguirem si després de sortir de l'escola hom es troba amb una ràdio, televisió, diaris, revistes, cinema, teatre, rètols comercials i de carrers, instàncies i papers oficials, etc., etc., escrits i (o) parlats en castellà. Tots hem de prendre consciència del moment que estem travessant, hem de fer el que estiguí al nostre abast per aconseguir allò que volem, la batalla, encara que portem un petit avantatge, no està guanyada, hi ha molts i forts intents perquè no es guanyi, haurem de fer entre tots una bona «pinya» per aconseguir-ho.

MIQUEL AGUILA I BARRIL

ROS ROCA S.A.

LA INDÚSTRIA
DEL REMOLC

Quinta Columna

El nen rampinyaire

DEIXALLES.—Encara que amb gran sentiment, així es podrien definir les pedres que, amb total despreocupament (sembla), estan tirades al davant mateix de la porta d'entrada al pati del que fou antic escorxador municipal, situat a la plaça que creiem encara porta el seu mateix nom. L'espectacle és desencorajador per no dir depriment. A cop d'ull hi hem pogut observar el que foren tres o quatre capitells acurament escolpits; troços de columnes de volum exagonal; dos relleus també en pedra representant un d'ells un brau i l'altre la testa d'una àliga semblant a les que veiem en escuts imperials; els contrapesos que regulaven l'antic rellotge del campanar; el tors i cap (en dos trossos) del que segurament volia representar algun àngel; idèntiques restes d'un Crist jaient amb indicis encara de policromies a la cara i el pit i una gran pica magníficament conservada de quasi un metre d'alçada i forma quadrangular si bé curvada en la seva part frontal, on s'hi observen relleus i, en un dels seus laterals, una llarga llegenda que no transcrivim literalment perquè ens ha estat impossible desxifrar-la en la seva totalitat. A més, dues piques magnífiques idèntiques en el seu relleu a les que actualment hi ha al nostre temple per l'aigua beneïda i que segurament en alguna època foren sostretes d'allí. I segueixen els descobriments: adossada a la paret del mateix antic escorxador però en la seva part exterior, temptant potser més de quatre vegades l'honorabilitat de qui se la volgués emportar i oblidada a la fèrula del rovell, s'hi pot veure, també, la tija de ferro del que fou fanal que durant una colla d'anys il·luminà el centre de la Plaça Mercadal.

No ens volem posar, per manca de coneixements en la matèria, si dites deixalles tenen o no algun valor artístic, però del que sí estem segurs, és que com a mínim tenen una gran vàlua testimonial. Testimonial d'altres èpoques, d'altres vivències a la nostra Vila que podríem comparar, potser, amb les que s'han viscut ben recentment i que els seus esforços han costat per aconseguir la restauració de la Capella del Passeig.

Sincerament opinem que esmerçar atenció i esforços en la conservació de les mentades deixalles (?), potser seria, d'alguna manera, retre homenatge a aquells avantpassats nostres que les varen escolpir o bé que ajudaren econòmicament la seva realització:

Per això caldria cercar dins de la nostra població, algun lloc on s'hi guardessin aquestes i altres coses que poden sorgir i que donin testimoni de temps pretèrits. Cal que tinguem present que si volem considerar pròleg i història com una mateixa cosa (i de fet s'hi assembla molt), les restes històriques de la nostra rodalia no són potser altra cosa que el pròleg del nostre «modus» actual de viure.

Deixem-nos, però de filosofies barates i tornant al que ens ocupa en aquesta ocasió, ens atrevim a dir que com a solució d'emergència i mentre s'espera trobar el lloc adequat i definitiu per a posar-hi objectes d'altres èpoques, de moment tal vegada es podrien col·locar (esmerçant-hi una mica de bon gust, naturalment), a l'entrada de Ca la Vila, en substitució d'unes plaques rovellades de circulació i una paperera plena de papers vells i pols que des de fa molt temps allí hi romanen.

C.

Per a dir «prendre el que no ens pertany», són molts els verbs que podríem utilitzar: pispar, robar, estafar, escamotejar, volatilitzar... El lladre diu «pispar». La víctima «lladre». La riquesa de vocabulari suscita diferents expressions: robar és cosa vergonyosa; volatilitzar, escamotejar és quelcom hàbil; pispar és divertit; estafar és un esport...

El nen que pispa a casa i al col·legi, no presenta un problema greu però sí un problema molest i inquietant. Al principi els pares no hi donen importància, fins que un dia s'espanten i passen d'una excessiva indulgència a l'excés de severitat.

Poden ser moltes les causes que indueixen el nen a pispar. De les més freqüents podríem anomenar: Veure als altres nens que tenen diners per comprar-se alguna galindaina, o el nen tímid que acostuma a estar sempre a casa i solament somia en tenir un jugueta perquè els altres nens li facin cas. Arriba el moment que pren uns diners de casa per comprar-se'l.

En descobrir que el nen s'apropia de coses dels altres, el pare hauria de procurar comprendre'l i apartar-li de la ment qualsevol idea preconcebuda.

Alguns nens roben perquè han tingut mals exemples, inclús dins de la pròpia família, però la majoria d'aquests nens rapiñadors són nens com els altres que no tenen cap mena de tara ni els han influït exemples excepcional. Són nens que es troben en una situació difícil però passatgera.

La primera reacció dels pares acostuma a ser l'atordiment. S'imaginen que això és una enormitat i no es paren a pensar que l'atordiment és sempre perjudicial.

Això no vol dir pas que els càstigs són dolents: el nen compen perfectament que és merexedor d'una sanció per la seva falta. Però s'ha de tenir prudència perquè el càstig no sigui considerat com una injustícia o una crueltat.

Els càstigs humiliants fereixen: va contra la utilitat mateixa de l'educació, obligar el nen a acusar-se davant de tota la família.

Les amenaces de posar-lo en un internat també poden ser perilloses perquè aquests nens tenen gran necessitat d'afecte familiar.

Tampoc falten els pares que abonen el nen aprofitat. Aquest nen acabarà per creure que tot li està bé o provocarà els seus pares per a veure fins on pot arribar sense que els pares es posin furiosos. En certa manera de mesurar l'afecte del que mal no han estat segurs, però és tan perillós deixar-se governar com terroritzar-lo.

El que haurien de fer els pares és tenir el nen ocupat donant-li, al mateix temps, una certa llibertat. Si es permet que els seus interessos espontanis es multipliquin i es fomenten, ni tan sols pensarà en robar.

Han de procurar no donar-li proves de desconfiança no tant en clau tots els armaris, ni tampoc augmentar-li la temptació deixant-li al seu abast quantitats importants de diners.

Si el nen ha robat, no dissimuleu aquesta mala acció, però tampoc li guardeu rencor ni li aparteu la confiança.

És necessari parlar d'una manera oberta i sincera amb ell i afrontar la situació. Com més francs sigueu amb ell, millor us comprendreà. Feu-li veure que s'ha equivocat i ensenyau-li com ha de comportar-se. Les mesures a prendre han de ser immediates i justificades als seus ulls. Penseu que l'educació és cosa de cada dia.

J. LLUCH

Reunió Directors

I DIRECTIUS

CORALS TERRES DE LLEIDA

L'APLEC DE L'ANY VINENT ES CELEBRARÀ A CALAF

Després de celebrar aquest «XIII APLEC CORAL» a la ciutat de Lleida en el qual la nota destacada fou la presència del nostre Honorable President Josep Tarradellas al Concert de la tarda, s'acordà una reunió de màxim interès per totes les entitats corals i que la Vila d'Agramunt fóra l'acollidora de la mateixa.

Abans de començar direm que el lloc escollit n'era el local d'assaig de la Coral D'Avui en el Casal Agramuntí.

S'inicia la mateixa amb la comprovació d'assistència que era de 17 Entitats representatives de: Artesa de Segre, Anglesola, Balaguer, Belianes, Bellpuig, Bellvís, Borges Blanques, Calaf, Cervera, Cervià, Juneda, Lleida (Lleidatà i Sicoris), Mollerusa, Solsona i naturalment Agramunt.

Dels punts més interessants estudiats destaquem:

- 1) Relació amb el S.O.C. (Secretariat d'Orfeons de Catalunya.)
- 2) Anàlisi de l'Aplec celebrat a Lleida.
- 3) Lloc per l'Aplec de 1979.

En aquest primer punt, la discussió fou llarga i d'opinions n'hi havia per tots els gustos. En definitiva s'acaba prenent l'acord que les relacions amb el S.O.C. no són del tot bones perquè la falta de contacte és una realitat, deixant constància també que els mitjans i la distància representen un altre problema.

En el segon apart, en línia general l'impressió és bona, destacant l'assaig comú del matí, sota direcció d'Oriol Martorell i com a cosa més o menys negativa el moviment de masses, a la tarda, a l'hora del Concert a la Seu Antiga. Pel que fa relació a les Corals novelles el grau de convivència és un factor important.

I per acabar un tercer punt molt debatut: «El lloc de l'Aplec de l'any vinent». De principi s'especulà sobre punts ja fixos per a noves edicions com podrien ésser Lleida, Cervera o Balaguer, car la gran contingent de massa així ho aconsellaven, però al final s'adjudicà a la vila de Calaf.

JAUME CUNYAT I MATA

L'ESGLÉSIA D'AGRAMUNT

Els seus altars

Aportacions per a la Història

La glòria més cabdal del nostre Agramunt, és, sens dubte, el temple parroquial, declarat monument nacional ja al temps dinàstic del rei Alfons XIII. Pilastres monumentals, artística façana d'estil romànic. Una joia, en fi, certament admirada i valorada per anants i vinents que, de pas, tasten els nostres típics torròn.

Em plau dedicar el meu escrit a tots, però singularment als joves, que coneixen l'estil actual del temple, llis en totes les seves parets. Però jo recordo bé quan estava enjoiat de tots els seus altars. Eren quinze. Diferents famílies es cuidaven de la seva neteja.

Així, per exemple, la senyora Isabel de cal Gall es responsabilitzava de l'altar del St. Cor; el Quel de l'Eulària, de l'altar dels Dolors; Mn. Ramon Aldabó, del dels Socors; i dels altars de S. Anton, del St. Crist de la Sang i de St. Esteve, la família Missoia.

Tot aquest tresor fou cremat i destruït. Al damunt del Baptisteri, amb reixes de fusta, s'hi assentava el gran orgue. Aquí, hom fa una pregunta a aquells incendiàries: ¿També foren cremades aquelles «Trompes» d'estany mineral? ¿Quants bitllets de mil feren d'aquell immens llatrocini?

Dos dies abans de la Mare de Déu d'agost, s'havia d'instalar un gran parament dedicat a la titular, la Verge de l'Assumpció, al centre del temple. En Gaspar Cardona i els seus dos fills Miquel i Manel, tots ells fusters que vivien a la plaça de l'Olm, eren els encarregats d'instalar aquell grandios monument.

Aquest estava constituït per un sòcol de 3 m. d'ample, 4 de llarg i 1'50 d'alt. Al damunt d'aquest pla i a les quatre finals hi eren collades quatre columnes altíssimes; encara al damunt d'aquestes, els quatre capitells. Damunt d'aquests hi cavalcaven els quatre ferros formant un arc amplicíssim; acabant, però, al final amb un metre de diàmetre.

Ah, però, ara venia la part més difícil: Aquells fusters no s'atreïen amb aquelles tres escales de peu posades damunt d'aquell gran sòcol, a fi de poder col·locar la cúpula (corona), damunt d'aquelles quatre ferros de punta. Llavors s'anava a buscar aquell home de tan gran voluntat, valent i fornit: el Bep del Missoia.

En un tancar i obrir d'ulls i ajudats pels dits fusters, quedava ajustada aquella gran corona, precisament ben encaixada dins d'aquelles quatre ferros finals. I, ja realitzat aquest precís i difícil treball, es pujava el tabernacle on hi estava ajaguda la imatge de la Verge de l'Assumpció o la Dormició de Nostra Senyora.

Al davant de tot aquest parament s'hi instal·lava un petit altaret on, en temps remot, s'hi havia celebrat la Sta. Missa.

SILVESTRE BONET

NOTICIES DEL

Club Parroquial

D'ESPLAI

Nou curs per al Club. Passades les vacances i el bon regust que, com mal, van deixar les nostres Colònies al Moli de la Roda (en tenim filmacions), el Club torna a plantejar-se el temps lliure dels nostres infants i joves de la vila, a fi que, ben utilitzat, els esdevingui creador i formatiu per aquells que ho desitgin. Els nois s'inscriuen. Alguns s'estranyen de la tardança en començar: és que, aquest any, hi han hagut inexplicables dificultats que ho han retardat.

Reunió prèvia de monitors i dirigents, a S. Martí S. Un fi de setmana per revisar-planificar. Hi hauran les reunions formatives per als infants, a partir dels 10 anys, i segons dies programats, un cop a la setmana. A més, els dissabtes, les acostumades activitats-amb tots els grups d'esplai. Novetat d'enguany: La concentració general, la tarda del dissabte, serà al pati de les Escoles. I, al capvespre de cada dissabte, tindrem l'aprenentatge gratuït de: guitarra, flauta, solfeig, plàstica-dibuix-pintura, fotografia i revelat, etc...., gràcies a la col·laboració generosa de Joves de la vila, que volen transmetre els seus coneixements i aficions a les noves generacions.

En la Festa Major d'enguany marcà una fita la inauguració de la capella del Sió, restaurada. En recordança de tan feliç esdeveniment, el Club estrenà bandera, enriquia amb bells simbolismes juvenils i artística confecció. Una setmana abans, el Club d'Esplai preparà, a la Biblioteca de la Caixa, l'exposició de la nova imatge de la Verge dels Socors i dels objectes litúrgics que l'acompanyaven, enmig d'una ambientació d'elegància, fina senzillesa i espiritualitat, plenament reeixits.

Castanyada. L'últim dissabte d'octubre, joliosos estols de vailets, conduïts pels seus monitors, en un total de 260, omplien de goig els carrers, per anar junts a dinar a fora; al camp. Cançons, marxes, gran joc, actuacions, castanyes, coca, taronjada, xocolata de la bona, bons aires i germanor... de la bona entre grans i petits! Una diada tradicional i inesborrable. De retorn el «cant dels adéus» corejat per tres rotllanes a la plaça de l'Església era un crit de vida, d'amistat universal..., que s'escapava dels cors, dels ulls i d'aquelles cares colrades pel sol i el vent d'un dia immillorable.

C. P. E.

El Municipi

L'Ajuntament Ple i la Comissió Municipal Permanent, en sessions celebrades durant el mes d'Octubre, adoptaren els següents acords:

APROVACIÓ ORDENANÇA.

S'aprova l'Ordenança de l'Impost Municipal sobre Despeses Sumptuàries i es recorda la seva exposició prèvia inserció de l'anunci al Butlletí Oficial de la Província.

SUPLEMENT DE CRÈDIT.

Aprovar l'expedient de suplement de crèdit amb aplicació del superàvit no compromès, donant compte a l'Ítm. Sr. Delegat d'Hisenda i al Servei Provincial d'Inspecció i Assessorament, previ anunci al Butlletí Oficial de la Província.

CESSIÓ VIALS.

S'acorda facultar al Sr. Alcalde perquè en nom de l'Ajuntament accepti la cessió gratuïta de terrenys amb destinació a futurs carrers, que formalitzen els germans Pinyol Montcunill, de la finca situada a la partida «Asgous», signant a l'efecte els documents que s'estimin necessaris i convenients.

LLICÈNCIES D'OBRES:

Al Sr. Santos Garcia Mancebo, per ampliar porta entrada casa carrer Congregació.

Al Sr. Josep Vidal Huguet, per col·locar rètol façana garatge Plaça del Pou.

Al Sr. Jordi Bertran París, per a construir els fonaments de posterior edificació a l'Avda. J. Mestres.

Als Srs. Antoni i Miquel Pla Puig, per a substituir escales a la casa de Raval de Puigverd.

Al Sr. Celestí Caballol Baró, obres interiors a la casa Estudi, Vells.

Al Sr. Josep Bertran Porta, construcció terrassa i ampliació porta al Raval de Puigverd.

Al Sr. Innocenci Villegas Gil, enrajolar pati carrer Raval de Puigverd.

Al Sr. Pau Añé Torre, per a cobrir part corral amb destinació a garatge.

A la Sra. M.ª Aldabó Pineda, reparació escala interior a la casa Pça. Mercadal.

Al Sr. Ramon Areny Romeu, per a desembussar claveguera a l'Avinguda Agustí Ros.

Al Sr. Joan Solans Tohá, arrebossar façana amb obertura de finestres al paratge Capella.

Al Sr. Gregori Llop Aguiló, obres interiors pis carrer Aspi.

Al Sr. Miquel Ramon Boix, reomplir fonaments futura construcció al paratge Capella.

A la Sra. Maria Freixes Inglada, construcció d'un balcó a la casa situada a Mafet.

Al Sr. Josep Carreras Potrony, obres interiors casa Avda. Marià Jolonch,

Al Sr. Jaume Vidal Ricart, construcció d'una vivenda unifamiliar de Protecció Oficial a la urbanització Verge dels Socors.

A la Comunitat de Propietaris vivendes Obra Sindical, se'ls concedeix pròrroga per a la construcció d'unes cambres per a estris a l'extrem del pati.

LIQUIDACIÓ GESTORIA VILÀ.

Ès aprovat l'extracte de comptes de dita Gestoria, corresponent al tercer trimestre.

COMPTES DE CABALS.

Examinat el corresponent al tercer trimestre és aprovat PRESES D'AIGUA.

Al Sr. Pere Solé Buireu, per a la vivenda a l'Avinguda J. Mestres.

A la Sra. Dolors Solà Areny, per al pati Camí dels Horts DESIGNACIÓ FESTA LOCAL.

S'assenyalen per a tal fi els dies 7 i 8 de Setembre, immediatament anteriors a la Festa Major.

ACTIVITATS MOLESTOSES.

S'aproven expedients incoats a sol·licitud del Sr. Francesc Batalla Massana i Caixa de Pensions Per a la Vellesa i d'Estalvis, per a la instal·lació d'un taller mecànic i un dipòsit de gasoli per a calefacció, respectivament.

COMPTES I FACTURES.

Se n'aprovaren diverses per un import de 862.847 ptes.

Pregueu a Déu per l'ànima de

Ramon Ribera i Brufau

que morí cristianament el dia 1 de Nvbre. de 1978, a l'edat de 67 anys.

A. C. S.

Els seus apenats: esposa, Maria Gilabert, fills, Antonieta i Ramon; fills polítics, Francesc Pellicer i M.ª Angels Farré; néts, Àngel, Albert, Ivan Ramon i Oscar; germans, cunyats, nebots i altres familiars, us demanen una oració per la seva ànima.

Agramunt, novembre de 1978

6 DE DICIEMBRE

DIA DE LA CONSTITUCIÓN

¡VOTA LIBREMENTE!

EL REFERENDUM:

Una eina manipuladora o una pràctica democràtica?

Els majors d'edat d'arreu l'Estat espanyol, dintre uns quans dies, ens haurem de manifestar davant un REFERENDUM CONSTITUCIONAL per primera vegada en la nostra història.

Algú, a primer cop de vista, haurà pogut dubtar de l'esmentada afirmació ja que no és pas la primera vegada que hom participarà en un acte així, ans al contrari quasi hi tenim una certa costum:

- l'any 1947, el país va ratificar la «Ley de Sucesión a la Jefatura del Estado»;
- l'any 1966, va ésser ratificada la «Ley Orgánica del Estado»;
- l'any 1977 (15 de Desembre) s'aprovà la «Ley para la «reforma Política».

Certament que durant els últims anys el cos electoral espanyol a donat el seu si -majoritàriament- per afegir, modificar o bé derogar alguns aspectes de «Las Leyes Fundamentals del Reino», però mai ha pogut manifestar-se davant una Constitució. (Cal recordar que el mot Constitució s'atribueix a aquella llei fonamental d'un determinat poble que, a més de regular la vida política, social, econòmica i cultural, ha estat elaborada pels seus representants segons les normes del sistema democràtic)

L'anomenat REFERENDUM CONSTITUCIONAL o LEGISLATIU, o sigui la ratificació d'una Constitució per la majoria del cos electoral d'un estat, esdevé una pràctica relativament recent i, paradoxalment àdhuc discutible a nivell democràtic, segons alguns corrents teòrics del constitucionalisme occidental. En relació a la pràctica recent dels referèndums, el professor de la Universitat Complutense de Madrid, D. Luis Aguiar de Luque, escriu el següent: «Si las constituciones del periodo de entreguerras (1917-1939) se caracterizan, entre otros rasgos, por incorporar las instituciones de democracia semidirecta (una colla d'homes que pertanyen a determinats grups polítics arriben a conquerir una representació de govern gràcies al recolzament d'un determinat nombre d'electors a través del sufragi universal) a los sistemas parlamentarios que se implantaron entonces, justo es reconocer que fueron escasamente aplicadas (les pràctiques del referèndum) Sin embargo, la pràctica constitucional ulterior a la Segunda Guerra Mundial (a partir de 1945), especialmente a partir de los años sesenta, parece caracterizarse no sólo por la previsión de tales instituciones en los textos constitucionales, sino por la frecuente utilización de dichas consultas populares». Les raons que l'esmentat professor dóna a la generalització dels referèndums populars són, més o menys, aquestes:

- a) El vuit jurídic-polític produït a Occident després de la 2.ª Guerra Mundial, o sigui, la necessitat del recolzament popular dels nos règims liberals-pluralistes.
- b) Els corrents ideològics, a partir dels anys seixanta en favor de les democràcies participatives com una alternativa als governs representatius.
- c) L'increment dels mitjans de comunicació i informació política (TV. per exemple)

D'acord amb aquests plantejaments podem comprovar que, la pràctica de referèndums nacionals van quedar

explícitament regulada en la mateixa Constitució de la república francesa del any 1959, i el general DE GAULLE en va fer ús diverses vegades. Igualment, als EE. UU. d'Amèrica, en alguns dels seus estats, últimament han utilitzat el referèndum per diverses qüestions. Al nostre país concretament, encara que la Constitució Republicana de 1931 no recollí la necessitat del referèndum, en l'actual projecte, la constitució de 1978, quedarà constitucionalitzada la pràctica jurídica.

Hom ha dit també que la pràctica del REFERENDUM constitueix un mecanisme el qual en lloc d'incrementar les possibilitats participatives i democràtiques del poble les pot reduir d'ençà el moment que deixa oberta la possibilitat d'anular les decisions dels autèntics representants de l'electorat elegits precisament per encarregar-los-hi la tasca legislativa. Hi ha qui diu que el referèndum apareix com un instrument d'adobció de decisions voluntaristes i irracionals. Algun autor assegura que el principal inconvenient del referèndum pot ésser la manca de discussió i la impossibilitat de les esmenes. Per altra banda, els adversaris del referèndum recorden que massa vegades a esdevingut un instrument de servei dels règims autoritaris o bé dictatorials.

Sense perdre el nus de les qüestions descrites, en el nostre país es pot constatar històricament la legitimació de la pràctica del referèndum en una etapa molt primerenca i malauradament problemàtica (22 d'octubre 1945) En dos moments històrics molt concrets -l'any 1947 i l'any 1966-, els resultats d'ambos referèndums serviren recolzar el poder polític de caire personalista el qual limitava explícitament els més elementals drets de l'individu com a ente social i polític.

Tenim doncs uns certs elements de judici per poder valorar allò positiu o allò negatiu d'una determinada consulta popular. En aquest moment potser podríem assajar el següent postulat: No poden ésser democràtics aquells governs que malgrat haver rebut el recolzament jurídic d'un REFERENDUM popular -àdhuc que s'hagi pogut votar lliurement-, es plantegin dirigir el mateix poble d'una manera autoritària; entre altres raons, perquè s'intentaria assolir i materialitzar en una línia de govern la mateixa NEGACIÓ DEL CONCEPTE DEMOCRÀCIA la qual, com sabem solament pot descansar sobre els DRETS HUMANS de la persona i del grup social

Sens dubte, en l'actualitat, la pràctica del REFERENDUM, esdevé un instrument jurídic cada vegada més emprat per les democràcies occidentals. Amb tot, però, no podem oblidar que en la seva trajectòria històrica ha beneficiat de ple plantejaments de govern personalistes i clarament totalitaris. És per tan, un mecanisme delicat.

Els lectors d'aquestes ratlles, dintre de pocs dies, ens haurem de definir davant una CONSTITUCIÓ per al nostre país. Hom voldria una profunda reflexió i un clar discerniment en front la pluja d'imatges no sempre objectives i clarificadores. Caldria potser vetar a la nostra nostra pròpia consciència el proper sis de Desembre

Que encertem, entre tots, el millor camí per al futur.

JOAN NOVELL

Mensualment farem us de les acollidores pàgines de SIÓ per a posar-vos al corrent de les nostres activitats. Confiam que puguin ésser d'utilitat. Bona senyal per a nosaltres: és que hi haurà ganes d'anar al cine.

Avinguda-1

Dies 2 - 3

El gang de los rehenes Eduard Molinero
Bulle Olgier i Daniel Cauchy

El expreso de Chicago Arthur Hiller
Gene Wilder i Jill Clayburg

Dies 7 - 8

Cisco Pike Bill L. Norton
Gene Hackman i Kris Kristofferson

Un instante, una vida Sidney Pollack
Al Pacino i Marte Keller

Dies 9 - 10

Abogado defensor E. Visconti
Martin Balsam i Terence Hill

El Perro Antoni Isasi
Jason Miller i Lea Masari

Dies 16 - 17

La guerra de las Galaxias George Lucas
Mark Hamill i Harrison Ford.

Dies 23 - 24

Atraco en la Jungla Gordon Hessler
Robert Vaughn i Katia Kristie

La guerra de papá Antoni Mercero
Lolo Garcia, Teresa Gimpera i H. Alterio
Dia 25

Gusanos de seda Fco. Rodriguez
Esperanza Roy i Antonio Ferrandiz

Pecando en familia Bruno Gaburro
Michele Placido i Simonetta Stefanelli
Dia 26

Obrera y amante B. Gaburro - C. Ponti
Giovana Ralli i Mario Carotenuto

Víctimas del terrorismo Ed. Dimitrik
George Kennedy i John Mills
Dies 30 - 31

Las Vegas lady Noel Nosseck
Stella Stevens i Stuart Whitman

Flor de Otoño Pedro Olea
José Sacristán i Francisco Agora
1 gener

Mayra, la Venus Negra Osvald Civirani
Norma Jordan i Rosana Schiaffino

Una jornada particular Ett. Scola-C. Ponti
Sophia Loren i Marcelo Mastroiani

AVINGUDA-2 programes TOLERATS i dedicats a la mainada. Festius: de 3:30 a 7 de la tarda

OBSERVACIONS: Prevenim sobre la possibilitat -molt lògica- de que hi pugui haver algun canvi. —Els dies 10, 17 i 24 no hi haurà programes «tolerats» per ser-ho el de l'Avinguda-1.—Els dies que al CINEMA CASAL es farà cine seguirem la següent norma: Vigílies, el programa de l'Avinguda-2; festius, el programa «tolerat».

Avinguda-2

Dies 2 - 3

Locuras de un matrimonio burgués
de Claude Chabrol Sydne Rome i Bruce Dern

Escalofrío clasificado «S» Carlos Puerto
Angel Aranda i Sandra Alberti

Dies 7 - 8

Los guardaespaldas del Karate
Chan Tung Man Li Jim-Kun i Yan Tze Kiang

Me siento extraña Enrique M. Maqueda
Rocio Durcal i Bárbara Rey

Dies 9 - 10

Los buenos días perdidos Rafael Gil
Juan L. Galiardo i Teresa Rabal

La mujer de la tierra caliente «S»
J. M. Forqué Stuart Witman-Laura Gemser

Dies 16 - 17

Las ratas no duermen de noche
Juan Fortuny Paul Naschy i Rd. Palmer

La muerte ronda a Mónica R. Fernandez
Jean Sorel i Karyu Schubert

Dies 23 - 24

Olga, de moral algo dudosa D. Santillan
Bergara Leuma i Bárbara Rey

Escándalo en el convento P. Dominicci
Ornella Mutti i Anne Heywood

Dies 25 - 26

Taxista de Señoras Sergio Bergoncelli
Máximo Valverde i Blanca Estrada

Vanessa clasificado «S» Hubert Frank
Olivia Pascal i Antony Diffring

Dies 30 - 31

Caudillo film de Basilio M. Patiño

Alma Perdida Dino Risi
Vittorio Gassman i Chatérine Deneuve

1 de gener

Toda desnudez será castigada A. Jabor
Paulo Porto y Darlene Gloria

Laviuda Andaluza Francisco Betriu
Bárbara Rey i Francisco Algora

Cooperativa Agropecuària de Guissona

Tels. 20, 40 i 77
GUISSONA

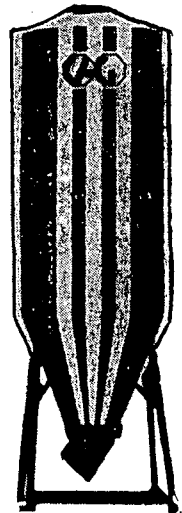
Pinsos Compostos

Escorxador general
Frigorífic

Medicaments i
Assistència Tècnica

Material per a la
Ramaderia

Secció Agrària

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Avda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

Per a un bon servei

Funerària (Casa Romà)

Rapidesa... Economia...

Servei Oficial
únic de
EL OCASO, S.A.

Mercè, 19
Tel. 390309
AGRAMUNT

Garatge Vidal

Plaça del Pou, 9 - Telèfon 390863 - AGRAMUNT

Entrega immediata del seu

«Ford Fiesta»

Facilitats de pagament

Acceptem el seu cotxe usat
Informi's sense compromís

a Garatge Vidal